Rättsfallssamlingen

FÖRSLAG TILL AVGÖRANDE AV GENERALADVOKAT
PAOLO MENGOZZI
föredraget den 18 april 2012 [1]

Mål C-490/10

Europaparlamentet
mot

Europeiska unionens råd

”Talan om ogiltigförklaring — Valet att använda både artikel 337 FEUF och artikel 187 FEA som rättslig grund — Åtgärder som omfattas av unionens behörighet på energiområdet, vilken särskilt regleras av artikel 194 FEUF, och som kräver endast en rättslig grund (artikel 194 FEUF)”

I – Inledning

1. Europaparlamentet har, genom ansökan som inkom den 12 oktober 2010, yrkat att domstolen ska ogiltigförklara rådets förordning (EU, Euratom) nr 617/2010 av den 24 juni 2010 om anmälan till kommissionen av projekt för investeringar i energiinfrastruktur inom Europeiska unionen och om upphävande av förordning (EG) nr 736/96 [2] (nedan kallad den angripna förordningen).

2. I sak avser målet fastställandet av den korrekta rättsliga grunden för den angripna förordningen. De bestämmelser som kommer i fråga är dels artikel 337 FEUF och artikel 187 FEA, vilka utgör de allmänna bestämmelser som föreskrivs i de relevanta fördragen vad gäller inhämtande av information och som ligger till grund för den angripna förordningen, dels artikel 194 FEUF, vilken infördes genom Lissabonfördraget och som avser unionens politik på energiområdet och som parlamentet har begärt ska tillämpas.

3. Det är fråga om att fastställa huruvida artikel 337 FEUF och artikel 187 FEA, enligt vilka rådet ska besluta med enkel majoritet respektive kvalificerad majoritet, eller artikel 194 FEUF, enligt vilken det ordinarie lagstiftningsförfarandet ska tillämpas och som således ger Europaparlamentet behörighet att delta i antagandet av rättsakten på de sätt som föreskrivs för tillämpningen av detta förfarande, ska tillämpas i förevarande fall.

1 — Originalspråk: italienska.

2 — EUT L 180, s. 7.

II – Tillämpliga bestämmelser och bakgrund till tvisten

4. Området för inhämtande av information om investeringsprojekt inom olika energisektorer reglerades av förordning (EEG) nr 1056/72 [3] av den 18 maj 1972, vilken ändrades genom förordning (EEG) nr 1215/76 [4] av den 4 maj 1976 och senare ersattes av förordning nr 736/96 av den 22 april 1996 [5].

5. Kommissionen förelade den 17 juli 2009 Europeiska unionens råd ett förslag till förordning som var avsett att ersätta förordning nr 736/96, och som rättsliga grunder angavs artikel 284 EG och artikel 187 FEA.

6. Den 1 december 2009, efter Lissabonfördragets ikraftträdande, antog kommissionen ett meddelande till Europaparlamentet och rådet om konsekvenserna av Lissabonfördragets ikraftträdande för pågående interinstitutionella beslutsförfaranden. [6]

7. I synnerhet angav kommissionen de förslag beträffande vilka de ändringar som infördes genom Lissabonfördraget medförde även en ändring av förslagens rättsliga grund som gick längre än till enbart en omnumrering av artiklarna.

8. Den 2 december 2009 meddelade kommissionen att den ansåg att det endast krävdes en ny numrering av den rättsliga grunden till det aktuella förslaget till förordning, vilket således grundades på artikel 337 FEUF och artikel 187 FEA.

9. Den 24 juni 2010 antog rådet, med angivande av artikel 337 FEUF och artikel 187 FEA som rättlig grund, den angripna förordningen.

10. Den 21 september 2010 antog kommissionen förordning (EU, Euratom) nr 833/2010 om genomförande av den angripna förordningen, [7] i syfte att fastställa formen och andra tekniska detaljer för anmälan till kommissionen av uppgifter och information om investeringsprojekt inom energisektorn.

III – Parternas yrkanden och förfarandet vid domstolen

11. Parlamentet har yrkat att domstolen ska

— ogiltigförklara den angripna förordningen, och

— förplikta rådet att ersätta rättegångskostnaderna.

12. Rådet har yrkat att domstolen ska

— ogilla talan, och

— förplikta parlamentet att ersätta rättegångskostnaderna.

3 — EGT L 120, s. 7; svensk specialutgåva, område 12, volym 1, s. 39.
4 — EGT L 140, s. 1; svensk specialutgåva, område 12, volym 1, s. 95.
5 — EGT L 102, s. 1.
6 — KOM(2009) 665 slutlig av den 2 december 2009.
7 — EUT L 248, s. 36.

13. Parlamentet har uppgett att det inte motsätter sig att domstolen, för det fall talan bifalls, förordnar att verkningarna av den angripna förordningen ska bestå, i enlighet med artikel 264 andra stycket FEUF. Rådet har i sitt svaromål, i andra hand, framställt en uttrycklig begäran om att domstolen, för det fall den angripna rättsakten ogiltigförklaras, ska låta verkningarna av rättsakten bestå till dess att en ny rättsakt har antagits.

14. Genom beslut av domstolens ordförande den 5 april 2011 tilläts kommissionen och Republiken Frankrike intervenera till stöd för rådets yrkanden.

15. Den 5 december 2011 bad domstolen parterna att skriftligen klargöra huruvida de anser att skillnaderna mellan de förfaranden som föreskrivs i artikel 194 FEUF och artikel 187 FEA är sådana att det föreligger hinder mot att samtidigt tillämpa båda bestämmelserna som rättslig grund för en unionsrättsakt.

IV – Bedömning

16. Som framgår av inlagorna har parterna och intervenienterna olika uppfattningar i fråga om fastställandet av den korrekta rättsliga grunden för den angripna förordningen.

17. Enligt parlamentet borde artikel 194 FEUF ha åberopats, vilken infördes genom Lissabonfördraget och specifikt avser energiområdet, och i synnerhet borde bestämmelsen i artikel 194.2 FEUF ha iakttagits, i vilken det föreskrivs att parlamentet och rådet ska besluta om nödvändiga åtgärder för att uppnå målen i punkt 1 i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet, efter det att Europeiska ekonomiska och sociala kommittén och Regionkommittén har hörts.

18. Skälet till detta är att den angripna förordningen var ett nödvändigt redskap för att uppnå målen med unionens energipolitik genom inhämtande av information om projekt för investeringar i infrastruktur som ska göras inom denna sektor.

19. Rådet har, med stöd av kommissionen och Republiken Frankrike, däremot hävdat att det korrekt valde artikel 337 FEUF och artikel 187 FEA som rättslig grund, vilka tillerkänner kommissionen behörighet att inhämta all den information som behövs för att fullgöra de uppgifter som anförtrotts kommissionen efter beslut av enbart rådet, eftersom det var fråga om enbart verksamhet för att inhämta upplysningar (om än inom området för investeringar i energiinfrastruktur, däribland kärnenergianläggningar).

20. För att avgöra tvisten krävs det således en tolkning av förhållandena mellan de nämnda bestämmelserna, det vill säga artiklarna 194 FEUF och 337 FEUF samt artikel 187 FEA.

21. Först kommer prövningen att avse artiklarna 194 FEUF och 337 FEUF, i egenskap av bestämmelser som har införts i nämnda fördrag, och därefter kommer det att göras en jämförelse av artikel 194 FEUF och artikel 187 FEA.

A – *Förhållandet mellan artiklarna 194 FEUF och 337 FEUF*

22. Artikel 194 FEUF (vars nuvarande lydelse följer av Lissabonfördraget) har införts i avdelning XXI i fördraget, rörande energi, och har följande lydelse:

”1. Inom ramen för upprättandet av den inre marknaden och dess funktion och med hänsyn till kravet på att skydda och förbättra miljön ska målet för unionens politik på energiområdet vara att i en anda av solidaritet mellan medlemsstaterna

a) garantera att energimarknaden fungerar,

b) garantera energiförsörjningen i unionen,

c) främja energieffektivitet och energibesparingar samt utveckling av nya och förnybara energikällor, och

d) främja sammankopplade energinät.

2. Utan att det påverkar tillämpningen av andra bestämmelser i fördragen, ska Europaparlamentet och rådet i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet föreskriva nödvändiga åtgärder för att uppnå målen i punkt 1. Dessa åtgärder ska beslutas efter det att Ekonomiska och sociala kommittén och Regionkommittén har hörts.

Åtgärderna ska inte påverka en medlemsstats rätt att bestämma villkoren för utnyttjandet av dess energikällor, dess val mellan olika energikällor eller energiförsörjningens allmänna struktur, utan att det påverkar tillämpningen av artikel 192.2 c.

…”

23. Denna artikel är en bestämmelse som uttryckligen har antagits för att reglera unionens politik på energiområdet, och den utgör den allmänna referensbestämmelsen inom detta område.

24. Som framgår av artikel 194.2 FEUF ska de rättsakter som utgör ett genomförande av de mål som anges i artikel 194.1 antas i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet.

25. Den allmänna karaktären av artikel 194 FEUF framgår av preciseringen i artikel 194.2 att bestämmelsen inte ”påverkar tillämpningen av andra bestämmelser i fördragen”. Denna precisering, vilken garanterar tillämpningen av specialbestämmelser som inrättar andra förfaranden för antagande av rättsakter på detta område, innebär att förfarandet i artikel 194 FEUF i allmänhet ska tillämpas.

26. I artikel 337 FEUF (vilken före Lissabonfördragets ikraftträdande var artikel 284 EG), vilken är placerad i sjunde delen av FEUF som avser fördragets allmänna bestämmelser och slutbestämmelser, föreskrivs följande:

”Kommissionen får inom de gränser och på de villkor som med enkel majoritet fastställts av rådet i enlighet med bestämmelserna i fördragen inhämta den information och företa de kontroller som behövs för att fullgöra de uppgifter som anförtrotts kommissionen.”

27. Sistnämnda artikel – såsom även framgår av dess placering bland fördragets allmänna bestämmelser och slutbestämmelser – är en avslutande bestämmelse, vilken kan betecknas som allmän, i den meningen att om mer specifika bestämmelser inte är tillämpliga, erkänner denna artikel att kommissionen har behörighet att inhämta den information som behövs för att fullgöra de uppgifter som kommissionen har anförtrotts genom fördragen.

28. Artikel 337 FEUF ska således tolkas i nära anknytning både till de andra bestämmelserna i fördraget, eftersom den är ändamålsenlig i förhållande till utövandet av de olika behörigheter som unionen har tillerkänts, och till kommissionens behörighet att vidta åtgärder enligt de bestämmelser i fördraget varigenom kommissionen har anförtrotts särskilda uppgifter.

29. Som framgår av uttrycket ”i enlighet med bestämmelserna i fördragen” i den aktuella artikeln, är ”[r]ätten att inhämta information ... underordnad och sekundär, eftersom kommissionen på alla dessa områden troligen kommer att fullgöra sina uppgifter på ett effektivare sätt om den bereds tillgång till tillförlitlig information”. [8]

30. Domstolen har, med avseende på artikel 213 i EEG-fördraget (vilken numera i huvudsak motsvaras av nuvarande artikel 337 FEUF), slagit fast att nämnda artikel faktiskt kan utgöra en självständig rättslig grund för en rättsakt som antas av rådet. [9]

31. I synnerhet har rådet getts [10] behörighet att anta en enda rättsakt som reglerar kommissionens behörighet att inhämta information som är relevant för fler än ett verksamhetsområde, utan att rådet tvingas godkänna en rad rättsakter på grundval av de bestämmelser som från fall till fall är tillämpliga.

32. Skälet till detta är att den information som kommissionen inhämtar, med avseende på ett visst område, kan vara relevant inom flera områden och det ”vore ... minst sagt ologiskt om rådet vid antagandet av ett antal sammanhängande rättsakter om informationsinhämtning var tvunget att tillämpa en rad olika förfaranderegler. Detta gäller framför allt med hänsyn till att vissa typer av upplysningar berör flera av kommissionens verksamhetsområden.” [11]

33. Skillnaden mellan de två aktuella bestämmelserna är att artikel 194 FEUF är en allmän bestämmelse enbart på energiområdet och således avgränsar en behörighet som kan definieras som sektorsspecifik, eftersom den avser ett enda område i dess helhet, medan artikel 337 FEUF kan vara tillämplig varje gång kommissionen är behörig att agera enligt fördragen.

34. Det faktum att de två aktuella bestämmelserna, trots att båda har allmän karaktär, har olika räckvidd kan medföra att det konkret uppstår en konflikt mellan dessa när en rättsakt, såsom i förevarande fall, syftar till att reglera inhämtandet av upplysningar inom energisektorn.

35. Det är inte möjligt att överbrygga denna motsättning genom att tillämpa det traditionella kriteriet för att lösa motsägelser mellan bestämmelser, enligt vilket en specialbestämmelse har företräde framför en allmän bestämmelse.

36. Det kriteriet gäller nämligen när det föreligger bestämmelser som reglerar samma område, vilket ska identifieras med hänvisning till det rättsliga intresse som skyddas, och som skiljer sig åt genom att specialbestämmelsen uppställer andra regler för en del av det område som regleras av den allmänna bestämmelsen.

37. De aktuella artiklarna har dock båda allmän karaktär och olika föremål, vilket gör att det inte är möjligt att identifiera en bestämmelse som är av speciell art jämfört med den andra bestämmelsen.

38. Rådets argument att den bestämmelse som infördes i artikel 194.2 FEUF, vilken inte påverkar tillämpningen av andra bestämmelser i fördragen, gör det möjligt att tillämpa andra bestämmelser inom energisektorn och därmed även, som *lex specialis*, artikel 337 FEUF, vilken således skulle kunna utgöra den rättsliga grunden för den angripna förordningen, kan inte godtas.

8 — Punkt 23 i generaladvokaten Jacobs förslag till avgörande i mål C-426/93, Tyskland mot rådet, där domstolen meddelade dom den 9 november 1995 (REG 1995, s. I-3723).

9 — Domen av den 9 november 1995 i målet Tyskland mot rådet (ovan fotnot 8), punkterna 18 och 19.

10 — Detta var dock före Lissabonfördragets ikraftträdande och införandet av det ordinarie lagstiftningsförfarandet som allmänt referensförfarande.

11 — Domen i målet Tyskland mot rådet (ovan fotnot 8), punkt 19, och punkt 24 i förslaget till avgörande i samma mål.

39. Denna förbehållsbestämmelse avser nämligen endast de bestämmelser varigenom det införs andra regler än de regler som finns i artikel 194.2 FEUF, på grund av att de är avsedda att reglera specifika delar av energiområdet eller i vart fall andra områden som dock har viktiga beröringspunkter med energiområdet så till den grad att det inte är lätt att särskilja de respektive områdena [12], något som inte föreligger i detta fall [13].

40. Eftersom det i förevarande mål inte finns någon specialbestämmelse, ska följaktligen den exakta rättsliga grunden för den angripna förordningen fastställas, genom, i enlighet med domstolens praxis, en undersökning av de objektiva kriterier som kan bli föremål för domstolsprövning. Bland dessa kriterier ingår huvudsakligen innehållet och syftet. [14]

41. I domstolens praxis har det även klargjorts att om det finns två avsikter med en rättsakt eller om rättsakten har två beståndsdelar, och om en av dessa utgör den huvudsakliga eller avgörande avsikten eller beståndsdelen, ska rättsakten ha den rättsliga grund som krävs med hänsyn till denna avsikt eller beståndsdel. [15]

42. Endast om det finns flera avsikter med rättsakten, vilka har ett sådant samband att de inte kan åtskiljas, utan att den ena är sekundär och indirekt i förhållande till den andra, kan den antas med stöd av de däremot svarande olika rättsliga grunderna. [16]

43. I förevarande fall ska det framför allt beaktas att parlamentet och rådet, enligt artikel 194.2 FEUF, ska besluta i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet när de ska föreskriva *nödvändiga åtgärder för att uppnå målen* i artikel 194.1, det vill säga målen med unionens energipolitik.

44. Det som däremot särskiljer artikel 337 FEUF är att den hänvisar till den allmänna verksamhet att inhämta information och företa nödvändiga kontroller som kommissionen genomför för att fullgöra de uppgifter som den har anförtrotts, utan att det krävs att de åtgärder som rådet eventuellt vidtar med enkel majoritet ska vara nödvändiga för att uppnå målen med unionens politik på ett visst område.

45. Den angripna förordningen omfattas följaktligen av tillämpningsområdet för artikel 194 FEUF om förordningen, på grund av dess innehåll och syften, kan anses utgöra en av de ”nödvändiga åtgärder[na] för att uppnå målen i punkt 1” i artikel 194 FEUF, [17] det vill säga en rättsakt som är ändamålsenlig för unionens energipolitik och för genomförandet av målen med denna.

12 — Till exempel artikel 192.2 c FEUF på miljöområdet, till vilken det uttryckligen hänvisas i artikel 194.2 FEUF och som gör det möjligt att besluta om åtgärder som väsentligt påverkar en medlemsstats val mellan olika energikällor och den allmänna strukturen hos dess energiförsörjning. I denna bestämmelse, just på grund av att den utgör ett undantag från artikel 194.2 FEUF, föreskrivs för övrigt på ett signifikativt sätt att ett särskilt lagstiftningsförfarande (rådet beslutar enhälligt, efter att ha hört Europaparlamentet, Ekonomiska och sociala kommittén samt Regionkommittén) ska tillämpas som är mycket mer komplext än förfarandet i artikel 337 FEUF.

13 — Rådet har även angett att artiklarna 122 FEUF och 170 FEUF utgör specialbestämmelser som avviker från systemet i artikel 194 FEUF. I förevarande fall framgår det dock att artikel 194 FEUF inte tillämpades på grund av olikheterna mellan de områden som regleras, med hänsyn till att artikel 122 FEUF avser ekonomisk politik och reglerar rådets behörighet att besluta om lämpliga åtgärder med hänsyn till den ekonomiska situationen, om det uppstår allvarliga försörjningsproblem i fråga om vissa varor, särskilt på energiområdet, medan artikel 170 FEUF avser sektorn för transeuropeiska nät och unionens bidrag till att upprätta och utveckla transeuropeiska nät för infrastrukturerna inom transport-, telekommunikations- och energisektorerna.

14 — Se, exempelvis, dom av den 11 juni 1991 i mål C-300/89, kommissionen mot rådet (REG 1991, s. I-2867; svensk specialutgåva, volym 11, s. I-199), punkt 10, av den 29 april 2004 i mål C-338/01, kommissionen mot rådet (REG 2004, s. I-4829), punkt 54, av den 6 november 2008 i mål C-155/07, parlamentet mot rådet (REG 2008, s. I-8103), punkt 34, och av den 3 september 2009 i mål C-166/07, parlamentet mot rådet (REG 2009, s. I-7135), punkt 42.

15 — Se, särskilt, dom av den 30 januari 2001 i mål C-36/98, Spanien mot rådet (REG 2001, s. I-779), punkt 59, av den 11 september 2003 i mål C-211/01, kommissionen mot rådet (REG 2003, s. I-8913), punkt 39, av den 29 april 2004 i mål C-338/01, kommissionen mot rådet (ovan fotnot 14), punkt 55, av den 10 januari 2006 i mål C-178/03, kommissionen mot parlamentet och rådet (REG 2006, s. I-107), punkt 42, och av den 8 september 2009 i mål C-411/06, kommissionen mot parlamentet och rådet (REG 2009, s. I-7585), punkt 46.

16 — Se, bland annat, dom av den 19 september 2002 i mål C-336/00, Huber (REG 2002, s. I-7699), punkt 31, av den 12 december 2002 i mål C-281/01, kommissionen mot rådet (REG 2002, s. I-12049), punkt 35, och av den 11 september 2003 i mål C-211/01, kommissionen mot rådet (ovan fotnot 15), punkt 40.

17 — Enligt artikel 194.1 FEUF är målen att garantera att energimarknaden fungerar, att garantera energiförsörjningen i unionen, att främja energieffektivitet och energibesparingar samt utveckling av nya och förnybara energikällor och att främja sammankopplade energinät.

46. Omvänt är artikel 337 FEUF den korrekta rättsliga grunden för den angripna förordningen för det fall verksamheten för inhämtande av information inte direkt kan knytas till genomförandet av målen med unionens energipolitik och således inte kan betecknas som en nödvändig åtgärd för att förverkliga dessa.

47. Genom att undersöka den angripna förordningens text, i synnerhet titeln och de artiklar som förordningen består av, ska det således bedömas huruvida inhämtandet och anmälan av den aktuella informationen är nödvändigt och har ett nära samband med förverkligandet av målen i artikel 194.1 FEUF.

48. Först ska det noteras att det finns artiklar i den angripna förordningen som objektivt sett inte kan anses vara anpassade till målen med unionens energipolitik och som således inte är nödvändiga för att förverkliga denna politik.

49. Det rör sig om artikel 4, vilken anger källorna till den information som ska skickas till berörda stater (företagen), artikel 7, vilken avser tidsfristerna för att anta tillämpningsbestämmelser till den angripna förordningen, artikel 8, vilken avser uppgiftsbehandling, och artikel 9, vilken rör skydd av enskilda personer vid behandling av personuppgifter.

50. Nämnda bestämmelser ska anses som typiska för en förordning som avser verksamhet för inhämtande av information, med hänsyn till att de har som funktion att identifiera de personer som ska skicka informationen och den som ansvarar för uppgiftsbehandlingen (kommissionen), systemet för att skydda uppgifter som avser fysiska personer och tidsfristerna för att anta tillämpningsbestämmelser när det gäller formen och andra tekniska detaljer som avser den aktuella anmälan.

51. Den angripna förordningens titel och de nedan angivna ytterligare bestämmelserna har däremot ett nära samband med unionens energipolitik och utgör inte ett uttryck för enbart en verksamhet för inhämtande av allmän information.

52. I titeln anges uttryckligen projekt för investeringar i energiinfrastruktur inom Europeiska unionen, vilka är avgörande för att garantera att energiförsörjningen i unionen fungerar och är tryggad.

53. I artikel 1 hänvisas det sedan till anmälan av uppgifter och information om projekt för investeringar i infrastruktur inom praktiskt taget alla energisektorer, en omständighet som enbart kan förklaras av behovet av att bedriva en planeringsverksamhet i stor skala i syfte att garantera att energimarknaden fungerar, garantera energiförsörjningen i unionen och garantera utveckling av nya och förnybara energikällor.

54. Vidare innehåller artikel 2 de definitioner som uppenbart är knutna till behovet av att förverkliga målen i artikel 1, särskilt då artikeln nämner det särskilda organ som fått i uppdrag att utarbeta och anta unionsomfattande fleråriga utvecklingsplaner för gas- och elnäten och investeringsplaner avseende energiinfrastruktur.

55. I artikel 3 klargörs dessutom att de aktuella uppgifterna ska anmälas i sammanställd form, utom när det gäller projekt som avser överföring över gränserna, och på så sätt framhävs det att uppgifterna är avsedda för en sådan komplex planeringsverksamhet som den ovannämnda, vilken går utöver enbart inhämtande av allmän information som inte har sammanställts, såsom även framgår av hänvisningen till det särskilda organ som avses i artikel 2.

56. I artikel 5 definieras vidare innehållet i anmälan av den information som här är aktuell på ett utförligt och detaljerat sätt. Nödvändigheten av att skaffa fram extremt komplexa uppgifter, och till och med relevanta kommentarer om förseningar eller hinder som rör genomförandet av investeringsprojekt, som därigenom framgår av denna bestämmelse har sin mest rimliga förklaring i kravet på att uppnå målen i artikel 194.1 FEUF.

57. Artikel 6 rör kvaliteten på verksamheten för inhämtande och anmälan av information, och även vid hänvisningen till kommentarer från medlemsstaterna, offentliggörandet av uppgifterna i sammanställd form och analyser av det slag som avses i artikel 10.3 syftar artikeln på verksamhet som är alltför komplex för att avse enbart inhämtandet av allmänna upplysningar och som i stället kan hänföras till ett mer klart uttalat planeringsarbete i syfte att förverkliga målen med unionens energipolitik.

58. I artikel 10 föreskrivs slutligen att kommissionen, på grundval av de uppgifter och den information som lämnats och, i förekommande fall, andra uppgiftskällor, till parlamentet, rådet och Europeiska ekonomiska och sociala kommittén ska vidarebefordra – och vartannat år offentliggöra – en sektorsövergripande analys av den strukturella utvecklingen och framtidsutsikterna för unionens energisystem, vilken ska syfta till

a) identifiering av potentiella framtida skillnader mellan efterfrågan och tillgång på energi som är av betydelse när det gäller unionens energipolitik,

b) identifiering av investeringshinder och främjande av bästa praxis för att komma till rätta med dem, och

c) ökad insyn för marknadsaktörer och potentiella marknadsaktörer.

59. Då det i sistnämnda artikel föreskrivs att det ska göras en sektorsövergripande analys av den strukturella utvecklingen och framtidsutsikterna för unionens energisystem, syftar denna artikel på ett komplext redskap för omarbetande av de aktuella upplysningarna som ska anses gå utöver enbart en verksamhet för inhämtande av uppgifter och som upprättas för att uppnå de mål som är anpassade till att garantera att energimarknaden fungerar.

60. En bedömning av samtliga ovan angivna artiklar i den angripna förordningen, utförd mot bakgrund av förordningens titel och genom att jämföra och göra avvägningar mellan nämnda bestämmelser, visar att innehållet i den angripna rättsakten inte är anpassat till en allmän verksamhet för inhämtande av enbart information, utan framstår som nödvändigt för att uppnå målen med unionens energipolitik.

61. Artiklarna 4, 7, 8 och 9, vilka inte direkt kan knytas till denna politik och som faktiskt avser enbart verksamheten för inhämtande av information, fyller – på grund av sin extremt tekniska karaktär – en underordnad och sekundär funktion i förordningens systematik.

62. Nämnda bestämmelser är inte särskilt utmärkande för den angripna förordningen, utan kan anses som typiska bestämmelser i vilken rättsakt som helst som avser inhämtande av information.

63. De andra artiklar som har undersökts (artiklarna 1, 2, 3, 5, 6 och 10) och den angripna förordningens titel utmärker sig däremot som de väsentliga delarna i denna rättsakt, eftersom de definierar förordningens främsta särdrag, det vill säga åläggandet att utföra en rad komplexa verksamheter vad gäller inhämtande av information, anmälan och analys som uppenbart har samband med ett klart uttalat planeringsarbete inom praktiskt taget alla områden och sektorer av unionens energipolitik och som har till syfte att förverkliga målen i artikel 194.1 FEUF.

64. Härav följer att vid bedömningen av den angripna förordningen i syfte att fastställa dess korrekta rättsliga grund, ska – till följd av den ovannämnda avvägningen mellan förordningens delar – störst betydelse tillmätas den del av förordningen (titeln och artiklarna 1, 2, 3, 5, 6 och 10) som på ett uppenbart sätt utmärker förordningen jämfört med andra eventuella rättsakter som avser inhämtande av information, genom att den särskilt fastställer förordningens syfte (information i fråga om investeringar i energiinfrastruktur) och gör den till ett nödvändigt redskap för att uppnå målen med en sådan sektorsspecifik unionspolitik som energipolitiken.

65. De andra bestämmelser som har omnämnts (artiklarna 4, 7, 8 och 9) är av mindre betydelse. På grund av bestämmelsernas utpräglat tekniska art har de inte en utmärkande karaktär och gör det inte möjligt att fastställa en koppling till en specifik unionspolitik, utan de skulle kunna ingå i vilken förordning som helst rörande inhämtande av information.

66. Påpekandena ovan, i synnerhet det som angetts ovan i punkt 64, bekräftas för övrigt av en analys av de skäl som föregår artikeldelen i den angripna förordningen.

67. Först ska det påpekas att det i skälen 1, 5 och 15 i huvudsak anges att den aktuella informationen samlas in för att kommissionen ska kunna utföra sina uppgifter på energiområdet och utarbeta förslag avseende den framtida jämvikten mellan tillgång och efterfrågan på energi, även genom att identifiera eventuella luckor i infrastruktur och investeringar. Därigenom klargörs det att den angripna förordningen syftar till att garantera att energimarknaden fungerar.

68. I skälen 2, 3 och 4 framhålls dessutom i största allmänhet behovet av att garantera att energimarknaden fungerar, att garantera energiförsörjningen i unionen och att främja energieffektivitet och energibesparingar samt utveckling av nya och förnybara energikällor, vilka samtliga utgör mål för unionens energipolitik enligt artikel 194.1 FEUF.

69. Det är således bekräftat att syftet med den angripna förordningen är att förverkliga målen med unionens energipolitik, och inte en allmän verksamhet för inhämtande av enbart information.

70. Med hänvisning till ovanstående överväganden, kan jag inte godta rådets påstående (vilket stöds av Republiken Frankrike) att det ska anses uteslutet att det föreligger ett samband mellan den angripna förordningen och målen i artikel 194.1 FEUF, eftersom det enda syftet med den aktuella rättsakten hur som helst är att information ska anmälas, vilket enligt rådet går att utläsa av det faktum att artiklarna 1 och 3–9 [18] enbart avser aspekter rörande översändandet av uppgifter.

71. I det avseendet ska det, utöver hänvisningen till det som redan har angetts ovan, påpekas att bedömningen av artiklarna inte kan begränsas till en formell och separat tolkning av dessa, utan att en samordnad helhetsbedömning görs av dem.

72. Den angripna förordningen avser inte ett allmänt inhämtande av information, utan information av särskild art, såsom information om investeringar i energiinfrastruktur, vilken hör till en sektor (energisektorn) som specifikt tas i beaktande i fördragen.

73. Rådets ståndpunkt medför däremot att det bortses från den aktuella informationens verkliga art, i synnerhet dess specifika innehåll, genom att det fokuseras enbart på den formella och obestridda aspekten av den konkreta anmälan av uppgifter och inte på anmälans ändamålsenlighet i förhållande till unionens energipolitik.

18 — Republiken Frankrike har även hänvisat till skälen 1, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 12, 13 och 14.

74. Rådet har dessutom hävdat att, vid en genomgång av artikel 10 i den angripna förordningen, de särskilda mål framgår som kommissionen har fått i uppdrag att uppnå och formerna vad gäller användning och spridning av uppgifterna, såsom särskilt bearbetande av den information som lämnats och utförande av analyser av utvecklingen och framtidsutsikterna för investeringar i energiinfrastruktur.

75. Rådet anser att dessa mål mer allmänt går att utläsa av artikel 17 FEU, enligt vilken kommissionen ska främja unionens allmänna intresse, lägga fram förslag, övervaka tillämpningen av fördragen och säkerställa tillämpningen av dessa och av de åtgärder som institutionerna antar.

76. Enligt rådet är således den angripna förordningens syfte att möjliggöra för kommissionen att regelbundet få tillgång till aktuella uppgifter, genom att skapa ett enhetligt system för att inhämta och översända uppgifter i syfte att förverkliga förordningens mål ”eftersom tillgången till tillförlitlig information är mycket viktig för att kommissionen ska kunna utföra sitt arbete” [19].

77. I det avseendet ska det upprepas att det krävs en helhetsbedömning av den angripna förordningens text som inte bara är formell, utan som gör det möjligt att fastställa förordningens verkliga syfte genom en samordnad bedömning av bestämmelserna, skälen och den aktuella informationens art.

78. På grundval av en sådan bedömning framgår det klart, såsom redan har angetts, att syftet med att inhämta de aktuella upplysningarna är anpassat till målen i artikel 194.1 FEUF och inte allmänt kan knytas till artikel 17 FEU.

79. Mot bakgrund av både den angripna förordningens innehåll och syfte, vilka går att utläsa av en analys av förordningens titel, artiklar och skäl, ska det följaktligen konstateras att den omtvistade rättsakten utgör en *nödvändig åtgärd* för att förverkliga målen med unionens energipolitik, vilka närmare klargörs i artikel 194.1 FEUF.

80. Detta framgår av det faktum att syftet med förordningen inte är att inhämta information av allmän karaktär, utan uppgifter och upplysningar som är kvalificerade på grund av att de avser energiinfrastruktur och som, just genom sina särdrag, gör att denna verksamhet för att inhämta information – till skillnad från vad kommissionen har hävdat i sina inlagor – blir en *nödvändig förutsättning* för att utföra alla de ytterligare och mer komplexa åtgärder som krävs för att uppnå målen i artikel 194.1 FEUF och för att konkret genomföra unionens energipolitik, vilket således är syftet med den angripna förordningen.

81. Rådet har underförstått medgett att den aktuella informationen är av specifik karaktär och har ett samband med artikel 194 FEUF, genom att hävda att denna information krävs inom ramen för en politik som föreskrivs i fördraget och att den angripna förordningen är knuten till en unionspolitik, i detta fall energipolitiken. [20]

82. Att sådan information krävs inom ramen för energipolitiken utgör inte, till skillnad från vad rådet därefter har gjort gällande, ”ett nödvändigt villkor för att tillämpa artikel 337” [21], utan tvärtom – såsom redan har framhållits i punkterna 43–47 i förevarande förslag till avgörande – just det rekvisit som krävs enligt artikel 194.2 FEUF för att, med tillämpning av det ordinarie lagstiftningsförfarandet, vidta åtgärder i syfte att förverkliga målen i artikel 194.1 FEUF [22].

19 — Se punkt 17 i den första inlaga som rådet har ingett.

20 — Se punkt 29, första delen, i den första inlaga som rådet har ingett.

21 — Se alltjämt punkt 29, sista delen, i den första inlaga som rådet har ingett.

22 — I artikel 194.2 FEUF föreskrivs nämligen följande: ”Utan att det påverkar tillämpningen av andra bestämmelser i fördragen, ska Europaparlamentet och rådet i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet föreskriva *nödvändiga åtgärder* för att uppnå målen i punkt 1. Dessa åtgärder ska beslutas efter det att Ekonomiska och sociala kommittén och Regionkommittén har hörts.”

83. Det ovan anförda bekräftas vidare av det förhållandet att om rådets ståndpunkt godtogs, skulle parlamentets deltagande i unionens lagstiftningsförfarande begränsas, i motsats till den betydelse som parlamentets deltagande har tillmätts i domstolens praxis.[23] Om rådets ståndpunkt godtogs skulle det vidare inte tas någon hänsyn till den senaste tendensen i unionen, vilken genom Lissabonfördraget har fastställt att förfarandet i artikel 194.2 FEUF ska vara det ordinarie lagstiftningsförfarandet, vilket föreskriver en behörighet för parlamentet att till fullo delta i utövandet av den lagstiftande funktionen, och slutgiltigt har gjort de fall (såsom artikel 337 FEUF) då rådet antar förordningar med enkel majoritet till undantagsfall.

84. De övriga argument som rådet, kommissionen och Republiken Frankrike har anfört kan inte vederlägga de slutsatser som redan har dragits på grundval av den angripna förordningens innehåll och syfte.

85. Dessa har i sina inlagor hävdat att den angripna förordningen i det konkreta fallet, även om den kan hänföras till energisektorn, med hänsyn till sitt huvudsakliga syfte har en indirekt och sekundär inverkan på energipolitiken, vilken endast utgör bakgrund till förordningen, även på grund av att det skulle krävas mycket mer omfattande åtgärder än enbart inhämtande av information för att direkt förverkliga målen med energipolitiken.

86. Denna ståndpunkt kan inte godtas. När det, av de skäl som angetts ovan, väl har slagits fast att det föreligger ett klart och nödvändigt samband mellan de aktuella bestämmelserna och målen med unionens energipolitik i artikel 194.1 FEUF och med uppförandet av energiinfrastruktur, är det nämligen uteslutet att den angripna förordningen inverkar endast indirekt och sekundärt på nämnda politik.

87. Anmärkningen att artikel 337 FEUF helt skulle sakna verkan, om den inte kunde utgöra rättslig grund för rättsakter som antas för att inhämta information i samtliga fall då det är fråga om en sektorsspecifik unionspolitik, kan inte heller godtas.

88. Artikel 337 FEUF kan fortsätta att tillämpas som enda rättslig grund i andra fall än de som uttryckligen regleras av bestämmelser vilka, såsom i förevarande fall, föreskriver att det ordinarie lagstiftningsförfarandet ska tillämpas, eller i vart fall i särskilda förfaranden, men artikeln kan inte användas för att vidta åtgärder inom en sektor som uttömmande och allmänt regleras av bestämmelser i fördragen som avviker från det förfarande som föreskrivs däri.

89. Till skillnad från vad rådet och kommissionen har hävdat, är det i förevarande fall inte fråga om kommissionens behörighet att fritt använda den information som i vilket fall som helst har inhämtats på ett lagenligt sätt även för att fullgöra uppgifter (som anges i fördragen) som avser andra politikområden än de inom ramen för vilka informationen erhölls, utan fråga om skyldigheten att anta de rättsakter som reglerar denna behörighet att inhämta information med stöd av den korrekta rättsliga grunden och framför allt i enlighet med det förfarande som föreskrivs i fördragen när de områden som berörs omfattas av en uttömmande sektorsreglering.

90. Ståndpunkten att artikel 337 FEUF utgör en tillräcklig rättslig grund för den angripna förordningen, eftersom den omedelbart efterföljande bestämmelsen i FEUF, artikel 338, vilken avser åtgärder som ska vidtas för att framställa sådan statistik som behövs för unionens verksamhet, är en lämplig rättslig grund vid utarbetandet av sådan statistik inom alla sektorer, däribland energisektorn, kan inte heller godtas.

23 — Domstolen har angett att parlamentets faktiska deltagande i förfarandet för godkännande av rättsakter, när detta föreskrivs, är en återspegling på gemenskapsnivå av en grundläggande demokratisk princip, enligt vilken folken deltar i maktutövandet genom en representativ församling, och detta deltagande är väsentligt för den institutionella jämvikt som åsyftas i fördraget; se dom av den 29 oktober 1980 i mål C-138/79, SA Roquette Frères mot rådet (REG 1980, s. 3333; svensk specialutgåva, volym 5, s. 405), punkt 33.

91. Enligt detta synsätt har artikel 338 FEUF allmän giltighet, eftersom den är införd bland fördragets allmänna bestämmelser och slutbestämmelser, vilket gör att den är tillämplig inom unionens samtliga behörighetsområden, och samma slutsats ska dras beträffande artikel 337 FEUF, med hänsyn till artikelns placering bland fördragets allmänna bestämmelser och slutbestämmelser och att den har samma allmänna giltighet.

92. Bortsett från att artikel 338 FEUF saknar relevans i förevarande mål, ska det påpekas att det ovan anförda har bekräftats, vilket innebär att när ett område är föremål för en uttömmande sektorsreglering i fördragen, utgör de tillhörande bestämmelserna i princip den korrekta rättsliga grunden för de rättsakter som reglerar nämnda område, vilka ska antas i enlighet med det förfarande som anges i de sistnämnda bestämmelserna, om detta föreskrivs.

93. Vidare föreskrivs det i artikel 338 FEUF, till skillnad från i artikel 337 FEUF [24], att det ordinarie lagstiftningsförfarandet ska tillämpas, precis som i artikel 194.2 FEUF [25].

94. Härav följer att i fråga om statistik på energiområdet utgör artikel 194 FEUF den korrekta rättsliga grunden, jämte vilken artikel 338 FEUF eventuellt kan tillkomma, med hänsyn till att det förfarande för godkännande som ska tillämpas är identiskt och någon menlig inverkan på parlamentets ställning således inte kan anses föreligga.

95. Till skillnad från vad som är fallet med artikel 338 FEUF, kan det däremot vad gäller artikel 337 FEUF inte ens föreligga någon möjlighet att ange den som konkurrerande rättslig grund tillsammans med artikel 194 FEUF, eftersom det följer av domstolens praxis att en sådan lösning inte är genomförbar om, såsom i förevarande fall, de två rättsliga grunderna är oförenliga [26] och en kumulering av de rättsliga grunderna under alla omständigheter påverkar Europaparlamentets rättigheter [27] (vilket inte har tillerkänts någon rätt att åberopa sin behörighet att delta till fullo vid utövandet av en lagstiftande funktion).

96. Vad avslutningsvis beträffar förhållandet mellan artiklarna 194 FEUF och 337 FEUF föreslår jag följaktligen att domstolen ska bifalla talan och ogiltigförklara den angripna förordningen.

B – *Förhållandet mellan artikel 194 FEUF och artikel 187 FEA*

97. Artikel 187 FEA är införd i avdelning V i nämnda fördrag, vilken innehåller allmänna bestämmelser, och i artikeln föreskrivs följande:

”Kommissionen får inom de gränser och på de villkor som fastställts av rådet i enlighet med bestämmelserna i detta fördrag inhämta den information och företa de kontroller som behövs för att fullgöra de uppgifter som anförtrotts kommissionen.”

98. Vad beträffar förhållandet mellan artikel 187 FEA och ovannämnda artikel 194 FEUF, ska det först hänvisas till det som anförts ovan med avseende på artikel 337 FEUF.

24 — Rimligen med beaktande av att utarbetandet av statistik är en mycket mer komplex verksamhet än verksamhet som avser inhämtande av information, vilken vanligen snarare utgör en förutsättning för den förstnämnda verksamheten.

25 — Till stöd för sin ståndpunkt har Republiken Frankrike framhållit att kommissionen angav artikel 338 FEUF som rättslig grund för sitt förslag till Europaparlamentets och rådets förordning om europeiska miljöräkenskaper (KOM(2010) 132 slutlig av den 9 april 2010), i stället för artikel 192.1 FEUF, utan att parlamentet gjorde några invändningar. Denna anmärkning kan inte godtas, eftersom parlamentet inte hade något konkret intresse av att väcka talan, om det korrekta förfarandet hur som helst tillämpades.

26 — I de två bestämmelserna föreskrivs två helt olika förfaranden, eftersom det ordinarie lagstiftningsförfarandet ska tillämpas enligt artikel 194 FEUF, vilket ger parlamentet behörighet att till fullo delta i utövandet av den lagstiftande funktionen och föreskriver tillämpningen av en kvalificerad majoritet inom rådet, medan det följer av artikel 337 FEUF att rådet ska besluta med enkel majoritet och att parlamentet inte är inblandat.

27 — Dom av den 11 juni 1991 i målet C-300/89, kommissionen mot rådet (ovan fotnot 14), punkterna 17–21, och av den 10 januari 2006 i mål C-178/03, kommissionen mot parlamentet och rådet (ovan fotnot 15), punkt 57.

99. Det ska dock tilläggas att Euratomfördraget innehåller vissa specialbestämmelser i fråga om energi som omfattas av förbehållsbestämmelsen i artikel 194.2 FEUF och som således avviker från denna bestämmelse enbart vad gäller kärnenergisektorn.

100. I artikel 41 FEA, i förening med artiklarna 42–44 FEA vari förfarandet närmare anges, regleras särskilt, såvitt är av intresse i förevarande mål, underrättelser om ”investeringsprojekt som avser nya anläggningar, återanskaffningar eller omställningar, om projekten till sin art och omfattning uppfyller de kriterier som rådet har fastställt på förslag från kommissionen”.

101. Enligt artikel 40 FEA har sådana underrättelser till syfte att stimulera till initiativ från personer och företag och att underlätta en samordnad utveckling av deras investeringar på kärnenergiområdet, och av det skälet ska kommissionen regelbundet i vägledande syfte offentliggöra program som särskilt ska behandla målen för kärnenergiproduktionen och de investeringar av alla slag som krävs för att uppnå dessa mål.

102. Ovannämnda bestämmelser i FEA kan, med hänsyn till deras speciella karaktär i förhållande till artikel 194.2 FEUF, inom deras behörighetsområde [28] utgöra rättslig grund vid antagandet av förordningar som avser inhämtande av den aktuella informationen.

103. Artikel 187 FEA kan eventuellt anges som ytterligare och kompletterande rättslig grund, eftersom det inte föreligger några förfarandeproblem, [29] med beaktande av att rådet ska besluta med kvalificerad majoritet enligt artikel 41 FEA.

104. Jag kan inte godta rådets, kommissionens och Republiken Frankrikes ståndpunkt att artikel 187 FEA i stället är den allmänna bestämmelse som ska ligga till grund för all verksamhet för inhämtande av information som kommissionen genomför för att förverkliga de mål som anges i Euratomfördraget.

105. Enligt detta synsätt har artiklarna 40–44 FEA en mer begränsad räckvidd än artikel 187 FEA, eftersom det berörda företaget enligt de förstnämnda bestämmelserna endast en gång ska anmäla information rörande ett individuellt projekt i dess inledande skede.

106. Enligt detta synsätt borde artikel 187 FEA tillämpas, på grund av dess mer omfattande tillämpningsområde jämfört med artiklarna 40–44 FEA, när det – såsom i förevarande fall – krävs att det regelbundet översänds sammanställda uppgifter inte bara från privata företag, utan även från medlemsstaterna, inte bara i syfte att få en samordnad utveckling av investeringar inom kärnenergisektorn, utan i syfte att de ska användas vid varje analys som kommissionen bedömer nödvändig eller lämplig inom ramen för de uppgifter som den har anförtrotts.

107. I det avseendet ska det upprepas att artikel 187 FEA är en bestämmelse som, i likhet med artikel 337 FEUF [30], med nödvändighet är knuten till de bestämmelser i fördragen varigenom kommissionen har anförtrotts särskilda uppgifter.

108. Artikel 187 FEA kan således utgöra rättslig grund för rättsakter som antas på området för inhämtande av information rörande investeringar i infrastruktur inom kärnenergisektorn i stället för artikel 194 FEUF enbart på villkor att den kan knytas till bestämmelser i Euratomfördraget som avviker från sistnämnda bestämmelse enligt förbehållsbestämmelsen i artikel 194.2 FEUF, vilket just är fallet med artiklarna 40–44 FEA.

28 — Bestämmelserna rör samma område, nämligen energiområdet, men en särskild sektor inom detta, nämligen kärnenergisektorn, med följden att regeln om att en speciallag har företräde framför en allmän lag är tillämplig i det fallet.

29 — Vad gäller artikel 187 FEA ska rådet besluta med kvalificerad majoritet, enligt bestämmelsen i artikel 16.3 FEUF, vilken i sin tur är tillämplig på grund av hänvisningen till denna i artikel 106a.1 FEA.

30 — I det avseendet hänvisas det till punkterna 27–29 i förevarande förslag till avgörande.

109. Artikel 187 FEA utgör däremot inte en specialbestämmelse i förhållande till artikel 194 FEUF och kan därför inte avvika direkt från sistnämnda bestämmelse. Det får till följd att förordningens korrekta rättsliga grund fortfarande är artikel 194 FEUF, eftersom man i förevarande fall hamnar utanför tillämpningsområdet för artiklarna 40–44 FEA.

110. I det konkreta fallet har den aktuella anmälan av information i själva verket en mer omfattande räckvidd än artiklarna 40–44 FEA, eftersom den riktar sig till medlemsstaterna (till vilka företagen ska anmäla upplysningarna), har en fortlöpande karaktär och till största del avser sammanställda uppgifter och inte enskilda projekt. [31]

111. Därigenom klargörs det att den aktuella informationen inte bara syftar till att ge kommissionen kännedom om enskilda projekt i vissa företag vad gäller investeringar inom kärnenergiområdet, [32] utan används för att möjliggöra inhämtandet av mer komplexa uppgifter som är avsedda att användas för att förverkliga målen med energipolitiken i artikel 194.1 FEUF, med följden att sistnämnda artikel framstår som den mest lämpliga rättsliga grunden.

112. Även om det antas att den angripna förordningen har två beståndsdelar, utgör dock den del av förordningen som, med de ovannämnda begränsningarna, kan ha artiklarna 40–44 FEA (vilka kan kombineras med artikel 187 FEA) som rättslig grund inte den huvudsakliga eller avgörande delen jämfört med den del som kan hänföras till artikel 194 FEUF.

113. Den angripna förordningen ska således, mot bakgrund av domstolens praxis som angetts ovan i fotnot 15 i förevarande förslag till avgörande, under alla omständigheter alltjämt ha artikel 194 FEUF som rättslig grund, vilken är den rättsliga grund som krävs med hänsyn till den huvudsakliga eller avgörande avsikten eller beståndsdelen.

114. Slutligen ska det påpekas att domstolen har ställt en fråga till parterna [33] om möjligheten att använda artikel 194 FEUF och artikel 187 FEA gemensamt som rättslig grund för den angripna förordningen om de förfaranden som föreskrivs däri ska anses som förenliga trots deras skillnader.

115. I det avseendet ska det påpekas att den eventuella förenligheten mellan de båda bestämmelserna inte har någon betydelse om det på grundval av det ovan anförda ska anses att artikel 194 FEUF är den enda bestämmelse som ska tillämpas.

116. Om det däremot slogs fast att den angripna förordningen har två beståndsdelar eller att det finns två avsikter med förordningen och att det inte är möjligt att fastställa den beståndsdel eller den avsikt som överväger [34], även om de aktuella förfarandena teoretiskt sett är förenliga med varandra (vilket har gjorts gällande av parlamentet, rådet och Republiken Frankrike i deras svar, men har förnekats av kommissionen) [35], borde ändå förfarandet i artikel 194 FEUF ha tillämpats i det konkreta fallet, eftersom det i artikel 187 FEA inte föreskrivs något deltagande från parlamentets sida.

31 — Detta framgår av artikel 3.1 i den angripna förordningen som har följande lydelse: ”... [M]edlemsstaterna, eller de enheter som de delegerat uppgiften till, [ska] sammanställa alla uppgifter och all information som specificeras i denna förordning från och med den 1 januari 2011 och därefter vartannat år.
De ska anmäla de uppgifter och den relevanta projektinformation som specificeras i denna förordning till kommissionen under 2011, som är det första rapporteringsåret, och därefter vartannat år. Anmälan ska ske i sammanställd form, utom när det gäller uppgifter och relevant information om projekt som avser överföring över gränserna ...”

32 — I punkt 3.1 i bilagan till den angripna förordningen anges uttryckligen värmekraftverk och kärnkraftverk bland de typer av investeringsprojekt som berörs.

33 — Se punkt 15 i förevarande förslag till avgörande.

34 — Det enda fall då det i teorin skulle kunna föreligga två rättsliga grunder och således uppstå en fråga om förfarandenas förenlighet.

35 — Rådet beslutar med kvalificerad majoritet både inom ramen för det ordinarie lagstiftningsförfarandet i artikel 194 FEUF och enligt artikel 187 FEA. Den huvudsakliga skillnaden mellan de båda förfarandena är att det endast i artikel 194 FEUF föreskrivs ett deltagande från parlamentets sida. Teoretiskt sett skulle det således inte helt kunna uteslutas att förfarandena är förenliga, ur en rent formell och processuell synvinkel och utan att beakta de antagna rättsakternas art.

117. Mot bakgrund av det ovan anförda kunde rådet inte anta den angripna förordningen genom att använda artikel 337 FEUF och artikel 187 FEA som rättslig grund i stället för artikel 194 FEUF och utan att iaktta det förfarande som föreskrivs i sistnämnda bestämmelse.

118. Rådet har i sitt svaromål begärt att domstolen, för det fall den angripna förordningen ogiltigförklaras, ska låta verkningarna av förordningen bestå till dess att en ny rättsakt har antagits. Parlamentet har inte motsatt sig att denna begäran bifalls.

119. Enligt artikel 264 andra stycket FEUF, vilken är tillämplig även inom ramen för Euratomfördraget på grund av hänvisningen till denna i artikel 106a.1 FEA, ska domstolen, om den anser det nödvändigt, ange vilka verkningar av den ogiltigförklarade akten som ska betraktas som bestående.

120. I förevarande fall noterar jag att den aktuella informationen är anpassad till genomförandet av projekt för investeringar i energiinfrastruktur och är nödvändig för att förverkliga unionens energipolitik. I synnerhet är informationen av grundläggande betydelse för en välfungerande verksamhet vad gäller flerårig planering av åtgärder.

121. Vidare har parlamentet visserligen yrkat att den angripna förordningen ska ogiltigförklaras, men det har inte motsatt sig rådets begäran (vilken även kommissionen har anslutit sig till), och det har uppgett att det inte är emot den angripna rättsaktens syfte och de medel som valts för det ändamålet, som helhet betraktade.

122. Jag anser följaktligen att det, på grund av betydelsen av den unionspolitik som berörs och det förhållandet att parternas invändningar i huvudsak endast har avsett valet av förfarande för godkännande av den angripna förordningen, föreligger giltiga skäl för att domstolen ska låta verkningarna av förordningen bestå till dess att en ny rättsakt har antagits.

123. Jag föreslår således att domstolen ska bifalla talan och ogiltigförklara den angripna förordningen, och låta verkningarna av förordningen bestå till dess att en ny rättsakt har antagits.

V – Rättegångskostnader

124. Jag anser att rådet, i egenskap av tappande part, ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna enligt artikel 69.2 i rättegångsreglerna och i enlighet med parlamentets yrkande.

125. I enlighet med artikel 69.4 i rättegångsreglerna ska Republiken Frankrike och kommissionen bära sina rättegångskostnader.

VI – Förslag till avgörande

126. Mot bakgrund av det ovan anförda föreslår jag att domstolen beslutar följande:

1) Rådets förordning (EU, Euratom) nr 617/2010 av den 24 juni 2010 om anmälan till kommissionen av projekt för investeringar i energiinfrastruktur inom Europeiska unionen och om upphävande av förordning (EG) nr 736/96 ogiltigförklaras.

2) Verkningarna av förordning nr 617/2010 ska bestå till dess att en ny förordning träder i kraft som har antagits med stöd av en korrekt rättslig grund.

3) Europeiska unionens råd ska ersätta rättegångskostnaderna.

4) Europeiska kommissionen och Republiken Frankrike ska bära sina rättegångskostnader.